

Kiaulės, paršai ir paršiukai

Vėlai pradėję šį sezoną RATE tęsiame intensyviai. Šį sekmadienį vėl laiką leidome gana kiauliškai, nors viskas prasidėjo gana dieviškai.

Mokėmės kalėdinę dainelę „Tyli naktis“, ruošėmės kalėdų senelio atvykimui. O po to, aptarę šeimos (mokėmės šeimos narių pavadinimus), kiaulių (visus su kiaulėmis susijusius žodžius: kiaulė, paršas, kiaulytė, paršelis, kriuksėti, žviogti, kanopos ir t.t.) reikalus vėl grįžome prie Kęstučio Kasparavičiaus istorijos „**Kiaulės**“. Dar kartą ją perskaitėme ir vaikai patys su savo padarytomis kiaulytėmis ją suvaidino. Robertas buvo puikus pasakotojas!

Kartą įklimpus į kiauliškus reikalus, šuniškai sunku žmoniškai iš jų išsikrapštyti. Taigi, nieko kito neliko, kaip tik sekti pasaką apie tris paršiukus. Šį kartą aš buvau pasakotoja, o vaikai – personažai, nes pasaka iš esmės žinoma, tereikia ją interpretuoti. Ne taip lengva buvo personažais pasiskirstyti, reikėjo skaičiuočių pagalbos. Susitarus, kas ką vaidins, prasidėjo žaidimas. Vienas po kito broliai paršeliai statė savo namelius, vieną po kito vilkas juos pūtė, kol visi paršeliai neatsidūrė atspariausiame, plytiniame name, kurio vilkas jau nebenuptė ir gavo per kaminą į jį lipti, tik ten jo jau laukė paršelių sukurta ugnis. Na ir staugė, na ir bėgo kvaiša vilkas į kimsus. O po to visi vaikai jau statė savo pačių namus, kurie visi buvo tokie stiprūs, kad pikčiausias vilkas negalėjo jų nupūsti.

Buvo labai linksma! Kitą kartą ruošimės kalėdoms, kas žino, gal ir prakartėlį padarysime, juk stebuklų reikia laukti, jiems ruoštis ir juos kviestis. Iki.